

PROŠIRENJE VJERE DANAS

Lush Gjergji

Ništa nije naše, samo naše i samo za nas, sve je od Boga, sve je dar za Boga, za druge, za supostojanje. (*o tome vidi šire: Lush GJERGJI, Život je naš hvala i oprost, KS, 1984, str. 69–71.*). To možemo još jače tvrditi za vjeru, koja je dar za naše spasenje, za druge, koju valja živjeti i svjedočiti primjerom i riječima, dakle na razne načine prenositi drugima. To je dužnost i obaveza, ali ujedno jedini mogući način autentičnog življenja i svjedočenja za vjernika kad svoju vjeru sa zahvalnošću, velikodušno i s ljubavlju, iako skromno, kroz mnoge propuste, slabosti i grijeha, želimo saopćiti svojoj braći.

Mnogi kršćani danas, na žalost, imaju obrambene stavove prema svijetu i drugima, pa i prema kršćanskoj zajednici kojoj pripadaju ili još bolje misle da pripadaju, *jer žele sasvim osobno, privatno, egoistično* živjeti svoj život, prema tome i život vjere. Privatizacija života, obitelji i rada, koja najviše dolazi do izražaja pretjeranim individualizmom, kao npr. „ne miješaj se u moj život i poslove, kao što se ni ja ne miješam u tvoje” itd. ima velik utjecaj i na vjerski život i na vjerske zajednice. To je zapravo reakcija na nekadašnji način života po modelu krutih pravila, patrijarhalnog gledanja, gdje je zapravo premalo bilo prostora i vremena za osobu, a previše za uniformnost, za manipuliranje drugima.

Ako je tada čovjek bio ograničen u svojim životnim izborima i opredjeljenjima, živio je po načelu: Kud svi Turci, tud i mali Mujo! Danas se ide u drugu krajnost individualizma, pretjeranog naglašavanja slobode, savjesti, privatnog života, vlastite odgovornosti itd. kao da je čovjek autentična ličnost samo ako previše naglašava samoga sebe, često puta na žalost na štetu samoga sebe, a time i života zajednice (društveni aspekt).

Biti zatvoren u sebi, grčevito se braniti od drugih, ne imati što nuditi drugima u svakodnevnom životu i radu, još više u vjerskom iskustvu i druženju s Bogom, dakle ne živjeti, ne surađivati s Bogom, a niti s čovjekom, pokopati talente koje nam je Bog dao.

Postaviti se dijaloški prema životu, prema Bogu, prema čovjeku, znajući „gledati očima vjere” sve oko sebe i u sebi jer drugi su za mene vjernika:

– Moj bližnji, moj brat, s kojima se poistovjetio sam Isus kad je rekao: „Što god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni ste učinili” (*usp. Mt 18,3; 25,40; 18,6,10*).

– Drugi je onaj kojega trebamo voljeti svim svojim bićem kao što nas voli Isus (*usp. Mt 22,34–40*).

– Drugi je prilika da komuniciramo s njime, u zajedništvu s njime, s Bogom.

– Drugi je onaj s kojim ćemo biti osuđeni ili spašeni (*usp. Mt 25,31–46*).

– Drugi je dar Kristove ljubavi da mu iskazemo svu pažnju i ljubav, kao što je Krist poslan kao dar od Oca.

– Drugi je Božji izazov našem životu, zvanju i poslanju.

– Drugi je životni prostor koji nas oslobađa od egoizma, pa i duhovnog egoizma, egocentrizma, slabosti, ili koji nas zarobljava i sputava.

– Drugi je naša svakidašnjica, prostor naše vjere ili nevjere, života ili smrti, ljubavi ili mržnje. Možda najbolje očima vjere, svjetlom Kristove objave i osobe možemo reći: Drugi je za nas sam Isus Krist! (*Lush Gjergji, Život je naš hvala i oprost, str. 25–26*).

Autentičan znak vitalnosti, života Crkve, kao zajednice Kristovih vjernika, jesu upravo naše kršćanske zajednice, župne zajednice. Ako je netko sretan, on saopćava drugima svoju sreću, makar i bez riječi, osmijehom, radošću, mirom, vedrinom, tj. saopćava i neverbalno, totalnom komunikacijom, svim bićem. Isto tako vrijedi i za žalost, za ljubav ili za mržnju, za život ili za smrt. Svakome članu saopćiti osobno iskustvo života u vjeri, procijeniti svoj i tuđi život očima vjere, stavovima Krista – to znači biti na liniji Božjoj, darivati se, kao što se on nama daruje na najrazličitije načine i oblike. A mi kršćani često puta razgovaramo, procjenjujemo i sudimo drugima kako nam se čini, gotovo posve neodgovorno, bez ikakvih datosti, a što je još gore, bez ljubavi, bez pogleda vjere, kao obični ljudi. U međusobnim susretima i razgovorima više govorimo o drugima, o onima koji su odsutni, nego o sebi ili o sugovorniku, kao da onda nema nikakve veze naša vjera, naše zvanje i naše poslanje, a katehizirati danas znači u svim prilikama i neprilikama života govoriti, zalagati se, svjedočiti našu vjeru, naše životne stavove. Mnogi vjernici, pa i svećenici i sestre, nalazeći se pred mnogim vlastitim problemima, kao i pred problemima drugih, imaju „svoju vjeru”, „svoje zvanje”, „svoj život”, „svoju dušu”, kao da ih se svijet ne tiče, ili još gore, kao da je svijet samo „zamka” – opasnost za njih, pa se onda od svijeta ograđujemo i želimo živjeti svoju vjeru izvan konkretnih prostora i vremena. A Crkva Kristova ne može imati

drugih stavova osim Kristovih: „Nisam došao suditi svijetu, nego ga spasiti”, a to znači pozivati ljude na ljubav i na zajedništvo. Upravo zbog ovakvih stavova vjera se ne prenosi, i ako se prenosi, onda to ide samo preko „službenih kanala”, tj. hijerarhijske Crkve, svećenika, propovijedi, katehizacije itd.

Autentična vjera nije i ne može biti „recept” koji više ili manje rješava sve probleme današnjeg čovjeka, ali je ključ traženja i nalaženja odgovora na bitna pitanja ljudske egzistencije. Zato je vjera otvaranje novih mogućnosti, vidika, alternativa. Istinska vjera, a ne vjerska ideologija, tj. život s Bogom, ukoliko je život a ne varka, tjera nas k bratu čovjeku koji isto tako kao i mi traži, očekuje, nada se, živi, muči se, pada, griješi, ali mu treba Bog, Crkva kao zajednica s Bogom i s čovjekom. Ako odgajamo ljude samo za neke trenutke vjere kao što su sakramenti, onda će im ostali dio života biti „poganski”, kao što će samo djelomice komunicirati s Bogom kod tih susreta. Ako nas liturgija, molitva i sakramenti ne „tjeraju” u život ljubavi, u zajedništvo, u kreativnost i angažiranost, onda se moramo pitati jesmo li dobro obavljali i ove trenutke ili možda još dublje: da li je u redu naša vjera, život s Bogom?

Jedno od temeljnih pitanja današnje katehizacije mladih, današnje Crkve u svijetu, pa prema tome i naših župnih zajednica, čini mi se da je ovo: koliko smo kao kršćani svjesni, sigurni i sretni u životu, kao ljudi vjere, koji pripadamo Crkvi, koji želimo živjeti Boga, koji smo našli smisao i sadržaj života u svim dimenzijama, pa prema tome i grijeha, patnje, neuspjeha, smrti. Drugim riječima: koliko smo ostvarili ono što vjerujemo i s kakvim pravom pozivamo druge da dođu u Crkvu, da prihvate našu vjeru, našu župnu zajednicu, ako mi premalo živimo? Koliko smo duboko uvjereni da se tako „isplati živjeti”, to nam naše svakidašnje iskustvo potvrđuje. Dakle, u pitanju je svijest našeg zvanja i poslanje, sigurnosti da se ne nalazimo pred svijetom koji je moćan, a mi bismo trebali učiniti nešto za njih (kao primjer Jone proroka). Svijest i sigurnost da nismo u pitanju ni mi, ni naše osobe, ni naš rad, ni naše zvanje, nego Bog, jer „ne živim više ja, nego Krist živi u meni” (*Gal 2,20*). Naša velika odgo-

vomost pred Bogom, pred kršćanskom zajednicom, ali i naša snaga, naša sigurnost jest upravo svijest poslanja i izbora. Naš je život često sličan neuspješnom ribolovu, radu bez nekih vidljivih uspjeha, pa onda dolazimo do ovakvih ili sličnih zaključaka: ljudi su danas takvi i takvi, tempo života i rada, bezbožni su, neće nas više, ja više ovako ne mogu, kao da smo mi, naš život i naša poruka u pitanju, kao da zaboravljamo tko nas šalje i zašto nas šalje. Svijest i sigurnost da nas Bog šalje, da je on s nama, da živi i djeluje preko nas, preko naših župnih zajednica, oslobodila bi nas mnogih lažnih briga i problema, pomogla bi nam da s Kristom živimo svoj život, zvanje i poslanje (*vidi L. Gjergji, nav. dj., str. 43–44*).

Dolazimo do zaključka da često puta nisu u pitanju drugi, načini ili metodologije katehi-

zacije, sadržaji i izbori tema, iako je i to danas značajno i aktualno, nego mi sami, prenosioci te velike poruke spasenja za nas i sve ljude svih vremena.

„Treba dozrijevati u zajednici vjere i ljubavi i u isto vrijeme pridonijeti svojim djelom dozrijevanju same zajednice. Crkva se izgrađuje u nama i zato moramo neprestano osjećati taj njezin izgrađujući ritam, težinu rađanja novih odvjetnika” (*Bono Z. Šagi, Traganje za novom crkvenom praksom, KS, 1984, str. 147.*).

Nemojmo zaboravljati da smo „svjetlost svijeta” i „sol zemlje”, koja daje okus jelu, i svijetli, rasvjetljuje tame, ali tame će biti dok bude svjetla, inače zašto i gdje bi svijetlila? Sjetimo se Kristovih riječi o kraljevstvu nebeskom, o kvascu i o sjemenu pa ćemo lakše i bolje shvatiti i prihvatiti stvarnost života očima vjere.